09/09/2026

Πρεσβύτερος χειροτονήθηκε ο επί σειρά ετών διακονητής του Ναού της Αναστάσεως

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

Η χειροτονία του από ετών διακονητού του Ναού της Αναστάσεως Ιεροδιακόνου π. Πατρικίου τελέστηκε κατά την νυκτερινή Θεία Λειτουργία στον Πανάγιο Τάφο την Τρίτη, 26 Αυγούστου / 8 Σεπτεμβρίου 2026, από τον Γέροντα Σκευοφύλακα του Ναού της Αναστάσεως, Σεβασμιώτατο Αρχιεπίσκοπο Ιεραπόλεως κ. Ισίδωρο.

Αναλυτικά το ανακοινωθέν της Αρχιγραμματείας:

Εἰς νυκτερινήν θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸν Πανάγιον καὶ Ζωοδόχον Τάφον, τὴν Τρίτην, 26ην Αὐγούστου / 8ην Σεπτεμβρίου 2026, ἔλαβε χώραν συμφώνως τῇ ἀποφάσει τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ὑπὸ τοῦ Γέροντος Σκευοφύλακος τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεραπόλεως κ. Ἰσιδώρου ἡ χειροτονία τοῦ ἀπὸ ἐτῶν διακονητοῦ τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Ἱεροδιακόνου π. Πατρικίου τῇ παρουσίᾳ τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Σεβασμιωτάτου

Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, καί συνιερουργία τοῦ Γραμματέως τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου Ἀρχιμανδρίτου π. Χριστοδούλου, Ἁγιοταφιτῶν Πατέρων, διακονητῶν τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, μοναχῶν, μοναζουσῶν καὶ ἄλλων τιμώντων τὸν μέλλοντα νὰ χειροτονηθῇ.

Πρὸ τῆς χειροτονίας ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεραπόλεως Ἰσίδωρος προσεφώνησε τὸν μέλλοντα νὰ χειροτονηθῇ διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

«Εὐλαβέστατε Ἱεροδιάκονε Πατρίκιε,

Ἡ Ἁγία Πόλη σέ δέχθηκε παιδιόθεν καί σέ δίδαξε τά «Ἱερά γράμματα, τὰ δυνάμενά σε σοφίσαι εἰς σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ»[1] Αὐτή ἡ πίστη δέν ἦταν ἀφηρημένη, ἀλλά γεμάτη μέ χειροπιαστά σημάδια, αὐτά τά σημάδια, τά ὁποῖα μᾶς ἄφησαν ἀρχικά οἱ Προφῆτες καί οἱ Δίκαιοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀλλά πολύ περισσότερο τά μεγάλα ἀποτυπώματα ἀπό τήν ἐνανθρώπηση, τά θαύματα, τή διδασκαλία, τά πάθη, τόν Σταυρό, τήν Ταφή καί τέλος τήν τριήμερο Ἀνάσταση καί θεία Ἀνάληψη τοῦ ἰδίου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Αὐτή ἡ πίστη, ἡ ὁποία ἐνισχύθηκε μέσα σου κατά τή διάρκεια τῆς φοιτήσεώς σου στήν Πατριαρχική Σχολή, ἐνέσπειρε μέσα σου τό θεῖο ζῆλο γιά νά προτιμήσεις ἀντί τῶν ἐγκοσμίων τά πνευματικά, ἀντί τῶν προσκαίρων τά αἰώνια, ἀντί τῶν ἐπιγείων

τά ἐπουράνια.

Ὁ Μακαριώτατος Πατήρ καί Πατριάρχης μας κ. κ. Θεόφιλος Γ΄ διακρίνοντας τόν ζῆλο καί τήν ὑπευθυνότητά σου, σέ τοποθέτησε ἐξ ἀρχῆς στή διακονία τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ὅπου ἐπέδειξες ὑποδειγματική συμπεριφορά, ἀδιάκριτη ὑπακοή, ἀδιάλειπτη συμμετοχή στίς ἱερές Ἀκολουθίες, μεγάλη ὑπομονή καί καρτερία στίς ἀπαιτήσεις τῶν προσκυνητῶν, προθυμία, σεβασμό καί φιλαδελφία ἔναντι τῶν ὑπολοίπων διακονητῶν πατέρων.

Ἡ γνωστή ἀπάντηση τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου πρός τόν Κύριο στή λίμνη τῆς Γαλιλαίας: «Ἐπί τῷ ρήματί σου χαλάσω τό δίκτυον»[2], δεῖγμα τῆς ἀδιάκριτης ὑπακοῆς πρός τόν Διδάσκαλο, βρῆκε πολλές φορές ἐφαρμογή στή ζωή σου. Ἐξ

ἄλλου δέν θά μποροῦσε νά γίνει διαφορετικά, ἀφοῦ, ὅπως γνωρίζεις, ὅλος μας ὁ ἀγώνας εἶναι νά ἀποκαταστήσουμε τή θέση μας στήν πρό τῆς πτώσεως τοῦ Ἀδάμ κατάσταση γιά νά ἀξιωθοῦμε τῆς γεύσεως τοῦ Ξύλου τῆς Ζωῆς. Μέ τήν πάροδο τῶν ἐτῶν εἰδικεύθηκες στίς λεπτομέρειες τοῦ Καθεστῶτος τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων.

Ταυτόχρονα μέ τήν διακονία σου ἐντός τοῦ Ἱεροῦ θυσιαστηρίου εἶχες τήν ἰδιαίτερη εὐλογία νά κοινωνεῖς τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων σχεδόν καθημερινά καί νά ἐνισχύεσαι πνευματικά ἐναντίον τῶν διαφόρων πειρασμῶν, ἐφαρμόζοντας τήν προτροπή τοῦ Κυρίου: «Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἐν ἐμοί μένει καγώ ἐν αὐτῷ»[3].

Καί τώρα, μετά ἀπό ἐννέα ἔτη συνεχοῦς διακονίας, ὁ Μακαριώτατος Πατήρ καί Πατριάρχης μας καί ἡ Ἁγία καί Ἱερά Σύνοδος ἀναγνωρίζοντας καί ἐπαινώντας τίς ἀρετές σου, ἀποφάσισαν νά σέ προαγάγουν στόν δεύτερο βαθμό τῆς Ἱερωσύνης καί ταυτόχρονα νά σέ ἀποστείλουν νά σπουδάσεις τήν ἱερά ἐπιστήμη στή Θεολογική Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν, οὕτως ὥστε νά ἐφοδιασθῇς μέ τά ἀπαραίτητα πνευματικά ἐφόδια γιά τήν διαποίμανση τῶν λογικῶν προβάτων τῆς Ἁγίας Γῆς καί νά διδάξεις πρῶτα μέ τό παράδειγμά σου καί κατόπιν μέ τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ, τόν ὁποῖο θά μελετᾶς καί θά κηρύττεις ἀπό τοῦ ἄμβωνος. Σέ αὐτό τό σημεῖο θέλω νά σοῦ ὑπενθυμίσω τά λόγια τοῦ Κυρίου μας: «Ὑμεῖς ἐστε τὸ ἅλας τῆς γῆς· ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἁλισθήσεται; Εἰς οὐδὲν ἰσχύει ἔτι εἰ μὴ βληθῆναι ἔξω καὶ καταπατεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη· οὐδὲ καίουσι λύχνον καὶ τιθέασι αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ᾽ ἐπὶ τὴν λυχνίαν, καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ. Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.»[4]

Θέλω νά σοῦ ἐπιστήσω τήν προσοχή, νά μήν πέσεις στήν παγίδα τοῦ δαίμονος τῆς κενοδοξίας. Μήν ἐπιτρέψεις στούς ὑψηλόφρονες λογισμούς τῆς ὑπερηφανείας νά λερώσουν τήν ψυχή σου καί νά χάσεις τούς καρπούς τῶν ἔργων σου. Ὅπως

ἀναφέρει ὁ Ἀδελφόθεος Ἅγιος Ἰάκωβος: «ὁ Θεὸς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν».[5] Μήν συγκρίνεις τόν ἑαυτό σου μέ τούς ὑπόλοιπους Ἁγιοταφίτες, εἰδικά ὅσους δέν ἔτυχε νά ἔχουν αὐτή τήν εὐνοϊκή μεταχείριση νά μεταβοῦν στήν Ἀθήνα γιά τίς Θεολογικές τους σπουδές. Οὔτε νά φερθεῖς ποτέ ἀπαξιωτικά ἀπέναντί τους διότι λέγει ἡ Γραφή: «Λίθον, ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας· παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.»[6] Ὁ Κύριος γιά μία τέτοια ἀνάρμοστη συμπεριφορά προειδοποιεῖ ὅτι: «ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε, μετρηθήσεται ὑμῖν.[7] Νά ἀποφεύγεις τήν ἐπίδειξη τῶν γνώσεών σου ἐνώπιον τῶν ἄλλων, διότι θά χάσεις τό τάλαντο, τό ὁποῖο δέν σοῦ ἀνήκει ἀλλά σοῦ τό χάρισε ὁ Θεός καί οἱ συνέπειες θά εἶναι ὀλέθριες: «Ὅς γὰρ ἐὰν ἔχῃ, δοθήσεται αὐτῷ, καὶ ὃς ἐὰν μὴ ἔχῃ, καὶ ὃ δοκεῖ ἔχειν ἀρθήσεται ἀπ᾽ αὐτοῦ». [8]

Ἀντίθετα, προσπάθησε νά γίνεις χρήσιμος καί νά προσφέρεις τίς ὑπηρεσίες σου στούς ἀδελφούς ἀνιδιοτελῶς καί χωρίς ὑστεροβουλία, διότι ἔτσι θά ἐφαρμόσεις τήν προτροπή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Ἡ γνῶσις φυσιοῖ, ἡ δὲ ἀγάπη οἰκοδομεῖ.»[9]

Νά προστατεύσεις τόν ἑαυτό σου ἀπό τούς ἐπαίνους, εἰδικά ἀπό ὅσους θά σέ πλησιάζουν μέ φαινομενικό θαυμασμό καί ψευδεῖς κολακεῖες. Νά μήν ἐπιζητεῖς τήν πρωτοκαθεδρία ἀνάμεσα στούς ἀδελφούς. Ἀπόφυγε τό παράδειγμα τῶν Φαρισαίων: «πάντα δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν ποιοῦσι πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις. Πλατύνουσι γὰρ τὰ φυλακτήρια αὐτῶν καὶ μεγαλύνουσι τὰ κράσπεδα τῶν ἱματίων αὐτῶν, φιλοῦσι δὲ τὴν πρωτοκλισίαν ἐν τοῖς δείπνοις καὶ τὰς πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς καὶ καλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ραββὶ ραββί.»[10]

Μήν ἐνδώσεις στόν πειρασμό τοῦ δαιμονικοῦ "γεροντισμοῦ" καί μήν μετατρέπεις τή σχέση σου μέ τούς πιστούς σέ σχέση πνευματικῆς ἐξάρτησης καί προσωπολατρείας. Οὔτε νά δέχεσαι νά σέ διακονοῦν καί νά σέ ὑπηρετοῦν σάν νά εἶσαι κάτι τό ξεχωριστό. Γιά νά καθοδηγήσεις πραγματικά τό λαό τοῦ Θεοῦ μιμούμενος τόν Κύριο, θά πρέπει νά κρατᾶς μέσα σου τίς νουθεσίες Του: «ὃς ἐὰν θέλῃ ἐν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔσται ὑμῶν διάκονος, καὶ ὃς ἐὰν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔσται ὑμῶν δοῦλος·»[11] Νά ἐνθυμεῖσαι πάντοτε ὅτι καθῆκον τοῦ ἱερέως εἶναι νά προβάλει τό πρόσωπο καί τή διδασκαλία τοῦ Θεανθρώπου καί Σωτῆρος Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί νά βάζει τόν ἑαυτό του στό περιθώριο. «Ὑμεῖς δὲ μὴ κληθῆτε ραββί· εἷς γὰρ ὑμῶν ἐστιν ὁ διδάσκαλος, ὁ Χριστός· πάντες δὲ ὑμεῖς ἀδελφοί ἐστε.»[12] Νά σεβαστεῖς τό μέγιστο ἀγαθό, τό αὐτεξούσιο, τό ὁποῖο μᾶς χάρισε ὁ Θεός καί τό ὁποῖο ὁ ἴδιος ὁ Δημιουργός μας σέβεται καί δέν καταλύει.

Ἰδιαιτέρως νά σέβεσαι, νά βοηθᾶς καί νά στηρίζεις τούς νεωτέρους καί τούς ἀδυνάτους, ἐπειδή καί ὁ Κύριος «οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν.»[13] Νά τούς φροντίζεις, νά τούς ἀνακουφίζεις καί νά τούς οἰκονομεῖς γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. «Ὅστις σέ

ἀγγαρεύσει μίλιον ἕν, ὕπαγε μετ᾽ αὐτοῦ δύο·»[14]

Ἐάν φυλάξεις ὅλα τά παραπάνω καί ἀγωνισθεῖς νά τά καλλιεργήσεις καί νά τά ἐφαρμόσεις, θά ἔχεις βάλει τίς πρῶτες γερές βάσεις, γιά νά διατηρήσεις ψηλά τό Ἁγιοταφιτικό πνεῦμα, τό πνεῦμα τῶν προκατόχων μας ἁγίων μαρτύρων καί ὁσίων πατέρων καί νά διδάξεις μέ τό παράδειγμά σου τό λαό τοῦ Θεοῦ.

Καί τώρα, ἔχοντας ἀκούσει τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ εἴσελθε εἰς στό ἐνδότερον τοῦ Καταπετάσματος, γιά νά σφραγισθεῖς μέ τή χάρη τοῦ Ἁγίου καί Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, νά ἀλλοιωθεῖς καί νά μετατραπεῖς σέ σκεῦος ἐκλογῆς του καί λειτουργό τῶν Μυστηρίων του. Ἀμήν».

Ὁ μέλλων νὰ χειροτονηθῇ ἱεροδιάκονος Πατρίκιος ἀνταπήντησε ἑλληνιστὶ διὰ τῶν κάτωθι λόγων αὐτοῦ:

«Σεβασμιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, Πατέρες καὶ ἀδελφοὶ,

ἀγαπητοί μου γονεῖς,

συγγενεῖς καὶ φίλοι,

«Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκέ μοι;»Μέ αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ ψαλμοῦ στέκομαι σήμερα ἐνώπιον τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου τοῦ Κυρίου μας, μὲ βαθειά συγκίνηση, καὶ ἱερὸ δέος. Στὸν Πανίερο Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως ἀξιώθηκα νὰ ὑπηρετῶ ὡς Διάκονος καὶ σήμερα, στὸν τόπο ὅπου ἀκούστηκε τὸ αἰώνιο μήνυμα «οὐκ ἔστιν ὧδε, ἠγέρθη ὁ Κύριος», ὁ Θεός μὲ καλεῖ νὰ λάβω τὴν μεγάλη χαρά καὶ εὐθύνη τῆς Ἱερωσύνης.

Δὲν θεωρῶ τὸν ἑαυτό μου ἄξιο αὐτῆς τῆς δωρεᾶς. Ἐμπιστεύομαι ὅμως τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπαναλαμβάνω ταπεινά:

«Ἑτοίμη ἡ καρδία μου, ὁ Θεός, ἑτοίμη ἡ καρδία μου.»

Ἐκφράζω τὴν υἱϊκή μου εὐγνωμοσύνη πρὸς τὴν Α.Θ.Μ. τὸν Πατέρα καὶ Πατριάρχη Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλο τὸν Γ΄, γιὰ τὴν πατρικὴ Του ἀγάπη, τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν εὐλογία Του. Εὐχαριστῶ θερμὰ τὴν Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδο τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων γιὰ τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη πρὸς τὸ πρόσωπό μου.

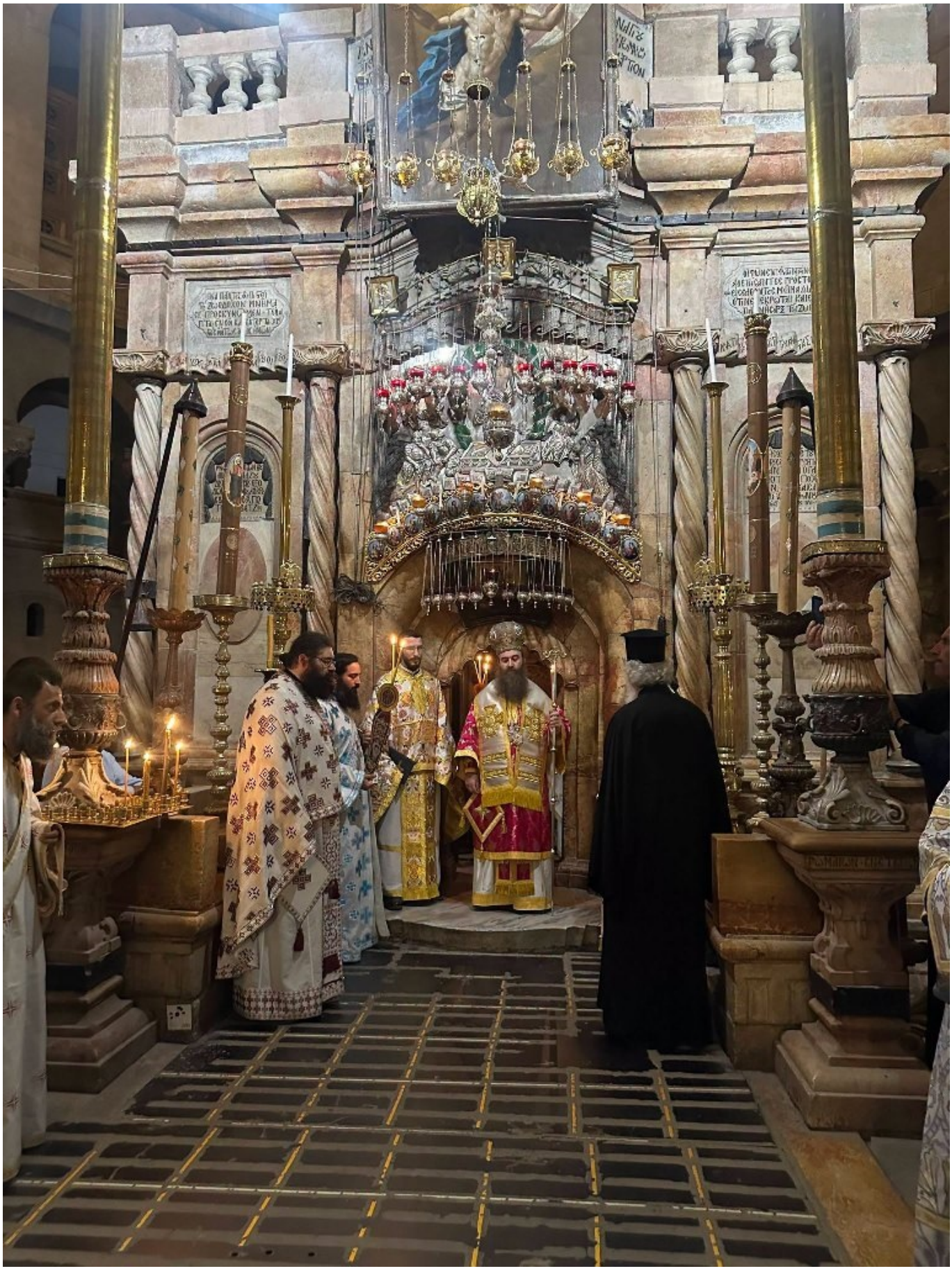

Ἰδιαιτέρως εὐχαριστῶ ἐσᾶς, Σεβασμιώτατε Ἅγιε Ἱεραπόλεως καὶ Γέρον Σκευοφύλαξ κ.κ. Ἰσίδωρε, γιὰ τὴν πατρικὴ σας ἀγάπη, τὴν καθοδήγηση καὶ τὴ στήριξή σας στὴν διακονία μου εἰς τὸν Πανάγιο Τάφο.

Ἐπίσης θέλω νὰ εὐχαριστήσω τούς Πατέρες καὶ ἀδελφοὺς τῆς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος καὶ προσωπικῶς τούς ἀδελφοὺς τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ἰδιαίτερα, ποὺ μὲ στήριξαν καὶ μὲ συμβούλευσαν, καθώς καὶ ὅλους ὅσοι βρίσκονται σήμερα ἐδῶ καὶ συμπροσεύχονται μαζί μου.

Καὶ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μου εὐχαριστῶ τοὺς γονεῖς μου, τόν Ἰωάννη καί τήν Σοφία, γιὰ τὶς θυσίες, τὴν ὑπομονὴ καὶ τὶς προσευχὲς τους, καθώς καὶ τοὺς ξεχωριστοὺς καὶ ἀγαπημένους φίλους μου, ποὺ ἦρθαν σὲ αὐτὴ τὴν πνευματική μου χαρὰ καὶ στέκονται δίπλα μου.

Σήμερα, δὲν ζητῶ ἀπό τόν Θεό τίποτα ἄλλο, παρὰ νὰ μὲ ἀξιώσει νὰ γίνω πιστὸς καὶ ταπεινὸς ἱερέας Του. Νὰ θυμᾶμαι πάντοτε ὅτι ἡ ἱερωσύνη δὲν εἶναι τιμή, ἀλλὰ διακονία. Δὲν εἶναι ἐξουσία, ἀλλὰ Σταυρός. Δὲν εἶναι ἀνθρώπινο ἀξίωμα, ἀλλὰ κλήση θυσίας καὶ ἀγάπης.

Καὶ ἐδῶ, ἐνώπιον τοῦ Παναγίου Τάφου, παραδίδω τὴν Ἱερατική μου πορεία στὸν Ἀναστάντα Χριστό, λέγοντας μαζί μὲ τὸν ψαλμωδό:

«Κύριος φωτισμός μου καὶ σωτήρ μου· τίνα φοβηθήσομαι;»

Εὔχεσθε Σεβασμιώτατε, Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς καὶ Πατέρες, ὁ Κύριος νὰ μὲ κρατήσει μέχρι τέλους πιστὸ στὴ διακονία Του καὶ ὁ Πανάγιος Τάφος, τὸν ὁποῖον μέχρι σήμερα ὑπηρετῶ ὡς διάκονος καὶ ἐνώπιον τοῦ ὁποίου σήμερα γίνομαι Ἱερέας, νὰ παραμένει πάντοτε τὸ φῶς καὶ τὸ σημεῖο ἀναφορᾶς τῆς ζωῆς μου. Χριστὸς Ἀνέστη! Ἀμήν».

Τὴν ὥραν τῆς χειροτονίας ὁ Σεβασμιώτατος ἐπεκαλέσθη τὸ Ἅγιον Πνεῦμα διὰ τῶν λόγων: «ἡ θεία Χάρις, ἡ πάντοτε τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα προχειρίζεται Πατρίκιον τὸν εὐλαβέστατον διάκονον εἰς Πρεσβύτερον· εὐξώμεθα οὖν ὑπὲρ αὐτοῦ, ἵνα ἔλθῃ ἐπ' αὐτὸν ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος» καί ἅμα τῇ ἐπικλήσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀνεφώνησε τὸ «ἄξιος», τὸ ὁποῖον ἐπεδοκίμασαν οἱ συμμετέχοντες εἰς τὴν χειροτονίαν Ἱερεῖς καὶ ὅλον τὸ ἐκκλησίασμα.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟΝ

Μετὰ τὴν Ἀπόλυσιν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ χειροτονηθεὶς Πρεσβύτερος Ἱερομόναχος Πατρίκιος ἐδεξιώθη τοὺς τιμήσαντας αὐτὸν εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Γέροντος Σκευοφύλακος.

Τὴν πρωΐαν ὁ χειροτονηθεὶς μετὰ τοῦ χειροτονήσαντος Ἀρχιερέως καὶ τῶν γονέων αὐτοῦ προσῆλθεν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, ὑποβάλλων τὰ σέβη αὐτοῦ εἰς τὸν Πατέρα ἡμῶν καὶ Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλον, εὐχαριστῶν Αὐτὸν διὰ τὴν χειροτονίαν ὡς καὶ διὰ τὴν ἀπόφασιν ἀποστολῆς αὐτοῦ μεθ' ὑποτροφίας διὰ σπουδὰς εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὁ δὲ Μακαριώτατος συνεχάρη καὶ ἐνουθέτησεν αὐτὸν διὰ τῶν Πατρικῶν καὶ Πατριαρχικῶν Αὐτοῦ νουθεσιῶν καὶ εὐχῶν.

Ἐκ τῆς Αρχιγραμματείας

Ὑποσημειώσεις:

[1] Β’ Τιμ. 3, 15

[2] Λουκᾶ 5, 5

[3] Ἰωάν. 6, 56

[4] Ματθ. 5, 13-16

[5] Καθ. Ἰακ. 4, 6

[6] Ψαλμ. 117, 22

[7] Μάρκ. 4, 24

[8] Λουκ. 8, 18

[9] Α΄ Κορ. 8, 2

[10] Ματθ. 23, 5-7

[11] Ματθ. 20, 26-27

[12] Ματθ. 23, 8

[13] Ματθ. 20, 28

[14] Ματθ. 5, 41